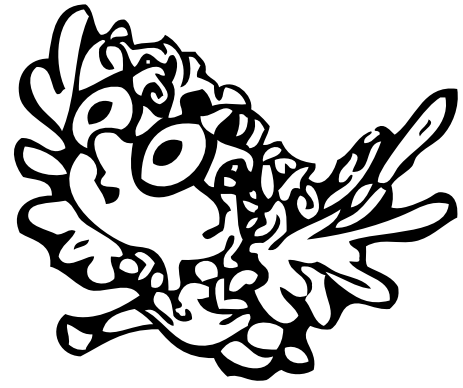

ТРИ ПРИЧИНИ ОВОЛОДІТИ ДУШЕВНОЮ РЕЛІГІЄЮ

Щиро сповідую душевну релігію.
Великодушні добродії, час для короткої проповіді на тему: три причини оволодіти душевною релігією.

Перша причина — це мир в душі.

Ми живемо в обставинах, коли насильство руйнує людяність. Є спокуса вирішувати проблеми насильством і є страх стати жертвою насильства. Але насильство — це зло. Хто чинить насильство, ті принижують себе. Приниження людини є зло, утвердження найвищої цінності людини — добро. Зло є обмеженим, добро безмежне, тому добро завжди долає зло. Усвідомлення цього дає мир в душі.

Друга причина оволодіти душевною релігією — щедрість Бога.

Ми живемо у злиднях та безладі, конфліктуємо за жалюгідні копійки та сподіваємося, що хтось подарує нам порядок. Але моральний закон, даний Богом, вимагає від нас самостійного впорядкування свого життя. У душевній релігії ми даємо слово бути кращими і самовдосконалюватися. Коли ми тримаємо слово перед Богом, чесне слово стає дорожчим за будь-які гроші. Бог відповідає на наші думки і на наші дії. Бог відповідає добром на добро, і завдяки щедрості Бога наша добра воля приносить нам добробут.

Третя причина оволодіти душевною релігією — революція честі.

Наше життя постійно міняється, але ми бачимо, що нам обіцяють все, що хочеш, в обмін на повне самозречення. Це брехня і безчестя. Не можна задовольнити всі бажання і не можна повністю зректися себе. Революція честі полягає у тому, що кожна людина остаточно вирішує: вся влада наді мною належить мені. Віра в себе, вірність собі, володіння собою дозволяють нам творити Бога як людський ідеал і дієво прагнути досконалості, але не обманювати себе, ніби ми її вже досягли. Ідеальним є нескінченний душевний рух.

Великодушні добродії, бажаю вам знайти свій мир в душі, пізнати щедрість Бога, здійснити революцію честі.

Щиро сповідую душевну релігію.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень “Ідеаліст”
 (“Идеалист”, “Idealist”)

№ 12 (74) 30 червня 2015 Року Енергії

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
КВ № 19005-7795Р, видане Державною
реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,

м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 200 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності;
пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та
суверенітету особистості; відкрите вираження і
вільне поширення релігійних переконань
вірними громадянами віросповідання (релігії)
Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь
одкровенень; реалізація прав на свободу слова,
світогляду і віросповідання, на інформацію;
критика і подолання дискримінації за ознакою
масовості (колективності) та інших видів
протиправної дискримінації; захист і розвиток
вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і
громадянина, суспільного блага, соціальних
цінностей, істини, віри, добра, відповідальності
перед Богом, народом, власною совістю,
здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

ПРАВА АБО ПРИВІЛЕЇ: ДИЛЕМА ДИСКРИМІНАЦІЇ ЗА ОЗНАКОЮ МАСОВОСТІ

Релігійний
бюлетень
№ 12 (74)
30.06.2015

Суспільство – це люди та їх соціальні зв'язки, про які люди домовляються. Життя не стоїть на місці, кожне дотримане слово залишається у минулому. Всі зв'язки постійно оновлюються або відмирають як нежиттєздатні. На місці невдалих зв'язків, які завдали багато страждань, люди вигадують та будують нові зв'язки, більш радісні та корисні.

Буває, що за рахунок страждань одних створюються привілеї іншим. Природне право людини на переформатування соціальних зв'язків є загрозою для тих, хто звик до привілейованого становища та комфорту.

У боротьбі за привілеї виникає дискримінація. Моральним та фізичним насильством людину намагаються позбавити природних прав й змусити до «звичних» соціальних зв'язків: мовляв, кожен має підкорятися більшості, жінки та інваліди хай сидять вдома, іногородці та іновірці – дешева робоча сила, лесбійок треба лікувати згвалтуванням, і ніяк інакше.

Дискримінація оголошує ультиматум кожному, хто відстоює свої права. Не мрій про щастя, знай своє місце! Інакше – пожалкуєш! Всі загалом задоволені простими рішеннями та привілеями тих, хто пропонує прості рішення. Ти проти привілеїв – отже, ти проти простих рішень. Ти «ворог» звичних суспільних інституцій. Ти «ворог народу». Чи можна дозволити «ворогам народу» створювати свої суспільні інституції, щоб вони конкурували зі звичними та поставили під загрозу систему привілеїв? Звісно, ні. Тому, наприклад, один бізнесмен може зареєструвати приватне підприємство чи товариство з обмеженою відповідальністю, але один активіст не може заснувати громадську організацію (потрібно як мінімум двоє) і один віруючий не може заснувати релігійну організацію як юридичну особу (потрібно як мінімум десять). В релігійній сфері особливо очевидний страх «моральних авторитетів» перед втратою привілеїв через поширення нових ідей, як очевидна і абсурдність запровадженої дискримінації. Бо кожна зі світових релігій заснував один пророк: Христос, Будда, Магомет, Авраам.

Дискримінація за ознакою масовості – це обмеження тих, хто не належить до певної привілейованої групи, групи певної чисельності у праві встановлювати соціальні зв'язки, в тому числі у праві на вираження думки, на зібрання та об'єднання. Простіше кажучи, це коли «стрижуть всіх під одну

гребінку», це примус «бути таким, як всі», забезпечений насильством та насадженням двох страхів: індивідофобії і демофобії.

Індивідофобія – страх самотності, своєї та чужої, страх опинитися наодинці або навіть в меншості, що ґрунтується на хибному стереотипі, ніби одна людина безсила. Про це є навіть прислів'я – «один у полі не воїн», яке я люблю порівнювати із прислів'ям «буває, що один вартий сімох», ідіомою «всі як один» і афоризмом власного авторства «один у полі радіє волі». Правда в тому, що одна людина – це людина з купою соціальних зв'язків та бажанням встановити нові. Тож дні, проведені наодинці в творчості, читанні чи листуванні, інколи дають більш потужні результати, ніж роки, проведені в сумнівній компанії. Звісно, сумнівна компанія індивідофобів з цим ніколи не погодиться. І самотність у індивідофобів асоціюється не з медитацією, а зі злочином. Причому, що парадоксально, зневіру в своїх силах вони примудряються поєднувати із переконанням у всесиллі злочинця-одинака, який без присмотру товаришів може чортзна що втнути. Фантастичного суперзлодія може витіснити з переляканої уяви хіба що не менш фантастичний супермен, і цим постійно користуються піарники.

Демофобія – страх, що інакші об'єднуються та змовляються творити зло. Цей страх підживлюється стереотипом, ніби «інакші» обов'язково «чужі», «вороги» і якщо вже домовляються, не покликавши «нас», то явно заради якихось капостей проти нас, «своїх». Ще б пак, міркує демофоб, «ми» б на «їхньому» місці якраз і добазарилися когось притиснути та щось віджати, «гуртом легше і батька бити», чим ще пацани займаються у нормальній банді?! Кожна диктатура користується демофобськими настроями, виправдовуючи обмеження права на мирні зібрання, силовий розгін акцій протесту, арешти і покарання їх учасників.

Індивідофобія та демофобія – негативні прояви природного почуття спільності та спотворюють це почуття, так само як патерналізм та фанатизм спотворюють моральні почуття, сексизм і гомофобія спотворюють статеві почуття, тощо. Коли ми не контролюємо свої почуття, дозволяємо ділити людство на «своїх» та «чужих», маніпулятори легко будять наші найгірші інстинкти та перетворюють нас на бійців своєї армії завоювання привілеїв.

Наведу ще два приклади дискримінації за ознакою масовості.

Одному прикладу індивідофобії «завдячуємо» соціальній мережі Facebook: там здійснюється автоматичне блокування акаунту користувача після надходження 5-ти скарг з різних акаунтів. Навіть не перевіряється, чи були скарги обґрунтованими. Власники фейкових акаунтів зловживають цим, здійснюючи цензуру незручних виступів своїх політичних опонентів. Фотографія потискання рук

Порошенка з Путіним може бути видалена як... порнографія. Імена скаржників приховуються, апеляційна процедура відсутня. Тобто, позиція п'ятьох анонімів, навіть абсурдна, автоматично визнається більш правильною, ніж позиція однієї людини. Це все одно, якби загонам по 5 бійців у балаклавах дозволялося викрадати та розстрілювати будь-якого «чужака» на свій розсуд. Встановлення факту порушення правил соцмережі та призначення покарання має відбуватися у чесній процедурі з процесуальними гарантіями уникнення помилок, а не шляхом лінчування, коли зібрався натовп бажаючих влаштувати стихійну розправу.

Інший приклад стосується демофобії у судочинстві. На це звернув мою увагу адвокат Ібрагім Татієв. Виявляється, не так давно громадськість і бізнес обмежили у праві скаржитись на суддів. Стаття 93 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачає, що юридичні особи (в тому числі, громадські організації) можуть подавати скарги на дисциплінарні правопорушення суддів тільки через адвоката. Причому на суддю не може скаржитись той адвокат, який бере участь в судовому процесі у цього судді. Адвокатів ще й зобов'язали перевіряти обставини скарги, за подання «звідомо безпідставної» скарги їх притягатимуть до дисциплінарної відповідальності.

Такі новації, запроваджені прийнятим у лютому 2015 року Законом України «Про забезпечення права на справедливий суд», напевне відіб'ють охоту в адвокатів і лідерів громадськості та бізнесу писати переконливі листи про суддівські витівки до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та Вищої ради юстиції. Щоправда, простих громадян формально не обмежили у праві скаржитись на суддів. Однак, якщо їх звернення розглядатимуться за тією ж логікою, «конфлікт інтересів» дозволить залишити без розгляду більшість типових скарг на суддів. Тобто, замість забезпечення права на справедливий суд маємо відверту спробу затикання рота невдоволеним користувачам судової системи, укріплення привілейованого статусу «недоторканих» суддів.

Суддівська недоторканність – лише вершина айсберга системи привілеїв у судочинстві. Взяти хоча б привілей адвокатів здійснювати захист у кримінальному процесі та супутню цьому привілею цехову замкнутість: всіх адвокатів примусово об'єднали в одній громадській організації – Національній асоціації адвокатів України, вступити в яку і залишатися в якій дорожче та складніше, ніж отримати юридичну освіту. Ця штучна монополія на ключову правозахисну діяльність створена режимом Януковича в інтересах корумпованої та амбіційної верхівки адвокатури. Наче середньовічний цех, власники монополії під предлогом захисту високих професійних стандартів елементарно збагачуються, гальмують прогресивні ініціативи, борються з інакомислям та новими технологіями заради своїх

привілеїв. Те саме намагаються зробити і в журналістиці: є плани ліквідувати редакційні посвідчення та замінити їх прес-картами, які видаватиме всім ЗМІ одна громадська організація – Комісія з журналістської етики. Лякають суспільство «тітушками» з журналістськими посвідченнями і під цим предлогом пропонують довірити вузькій групі «експертів» визначати, хто справжній журналіст, а хто несправжній, монополізувати свободу слова. Для консервації корупційних неофеодальних реалій та всевладності новітніх баронів-олігархів тільки середньовічної цехової системи в мас-медіях нам і не вистачало!

Кожен перерахований випадок дискримінації за ознакою масовості потребує реагування. Із законів про громадські об'єднання та про релігійні організації необхідно прибрати вимоги щодо мінімальної кількості засновників, монополія у адвокатурі теж має бути зруйнована шляхом внесення змін у законодавство. У власників мережі Facebook слід вимагати прозорої процедури встановлення порушень та покарання за них, якщо не підуть назустріч – створювати альтернативні соцмережі.

Люди домовляються про краще суспільство, і хоч ми іноді помиляємося, ми також вчимося на своїх та чужих помилках. Безперервне оновлення соціальних відносин – це реальність, яка рано чи пізно руйнує будь-яку дискримінацію, будь-які привілеї. А найбільш надихає те, що можна не чікати, поки всі надумують стати кращими людьми. Кожна людина для себе є центром суспільного життя. Можна і треба будувати нове суспільство навколо себе, відкрито і відповідально, без насильства та обману.

Ю. Шеляженко, голова Інституту душевної релігії

В КИЄВІ СТВОРЕНО НИЗКУ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

22 та 23 червня у Києві відбулися загальні збори віруючих в найвищу цінність людини, на яких було прийнято рішення створити без повідомлення державних органів релігійні громади душевної релігії в Печерському та Шевченківському районах столиці.

24 червня ці релігійні громади провели релігійну конференцію і прийняли статут Релігійного центру віруючих в найвищу цінність людини – Душевної спільноти, хранителем віри якого обрано Юрія Шеляженка. Статут релігійного центру подано до Міністерства культури України для державної реєстрації.

Релігійне об'єднання «Релігійне об'єднання віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота» утворене з метою задоволення релігійних

потреб громадян сповідувати і поширювати релігійну віру в найвищу цінність людини (душевну релігію) відповідно до традиційного устрою душевної релігії у спільній релігійній діяльності релігійних організацій віруючих в найвищу цінність людини та їх об'єднання у душевну спільноту душевних спільнот відповідно до віровчення душевної релігії та законодавства України.

Релігійний центр «Релігійний центр віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота» створюється і діє відповідно до віровчення та традиційного устрою релігійної віри в найвищу цінність людини (душевної релігії) та законодавства України з метою задоволення релігійних потреб віруючих сповідувати і поширювати релігійну віру в найвищу цінність людини, відправляти одноособово чи колективно ритуали священного обряду душевної релігії, сприяє релігійній діяльності віруючих в найвищу цінність людини і релігійних організацій, що входять до складу релігійного об'єднання, та організує їх діяльність відповідно до взаємно визнаних правил підлеглості у організаційних і віросповідних питаннях і організує спільну релігійну діяльність релігійних організацій, що входять до складу релігійного об'єднання, входить до складу релігійного об'єднання, організує релігійні конференції релігійного об'єднання та забезпечує виконання їх рішень, затверджених хранителем віри релігійного центру, а також представляє релігійне об'єднання в усіх можливих відносинах з усіма суб'єктами національного, міжнародного і природного права.

До складу релігійного об'єднання можуть входити такі релігійні організації (учасники релігійного об'єднання): релігійний центр, релігійні громади, місії, монастирі, релігійні братства, духовні навчальні заклади. Ієрархічна та інституційна структура релігійного об'єднання визначається Статутом, законодавством України, віровченням і традиційним устроєм душевної релігії. Відповідно до віровчення душевної релігії релігійні організації, що входять до складу релігійного об'єднання, вважаються душевними спільнотами, їх керівники є хранителями віри, їх персонал є священнослужителями (хранителі віри, проповідники) та учасниками душевних спільнот.

Релігійний центр представляє релігійне об'єднання та керує його релігійною діяльністю. Релігійний центр входить до релігійного об'єднання після його створення релігійною конференцією і не може вийти чи бути виключеним зі складу релігійного об'єднання, інакше як в результаті припинення діяльності.

Релігійні громади релігійного об'єднання є місцевими релігійними організаціями віруючих в найвищу цінність людини, що утворюються віруючими і визнають свою підлеглість релігійному центру в організаційних та віросповідних питаннях. Повідомлення державних органів про утворення релігійної громади не є обов'язковим.

Монастирі та релігійні братства створюються релігійним центром або віруючими в порядку, встановленому законом. Монастирі є релігійними організаціями віруючих в найвищу цінність людини, що реалізують благословення на добробут та співпрацю, фонд душевної енергії. Релігійні братства є релігійними організаціями віруючих в найвищу цінність людини, що реалізують благословення на добротне життя та духовні ініціативи.

Місії створюються релігійним центром з метою поширення віри в найвищу цінність людини. Духовні навчальні заклади створюються релігійним центром для підготовки священнослужителів (хранителів віри, проповідників) та учасників душевних спільнот за спеціальностями, необхідними для здійснення релігійної діяльності.

Релігійні громади, а також монастирі та релігійні братства, утворені в порядку, передбаченому законом для утворення релігійних громад, входять до складу релігійного об'єднання за своїм рішенням та зі згоди релігійної конференції або релігійного центру і мають право вийти зі складу релігійного об'єднання за своїм рішенням та можуть бути виключені зі складу релігійного об'єднання релігійною конференцією або релігійним центром через припинення їх діяльності або ж у разі необхідності, зумовленої законодавством України чи традиційним устроєм або моральним законом душевної релігії.

Місії, монастирі, релігійні братства, духовні навчальні заклади, утворені релігійним центром, входять до складу релігійного об'єднання після їх утворення релігійним центром і не можуть вийти чи бути виключеними зі складу релігійного об'єднання, інакше як в результаті припинення діяльності.

Управління релігійним центром здійснюється релігійними конференціями та хранителем віри релігійного центру. Релігійні конференції скликаються релігійним центром. Хранителі віри всіх релігійних громад, які входять до складу релігійного об'єднання, можуть скликати релігійну конференцію за відсутності релігійного центру або у разі, якщо релігійний центр більше ніж місяць не скликає релігійну конференцію на прохання, висловлене у зверненні хранителів віри всіх релігійних громад, які входять до складу релігійного об'єднання. До участі в релігійній конференції запрошуються хранителі віри всіх релігійних організацій, які входять до складу релігійного об'єднання. Рішення релігійної конференції приймаються одноголосно всіма учасниками релігійної конференції і фіксуються протоколом, в якому зазначається список учасників релігійної конференції. Протокол підписується всіма учасниками релігійної конференції і затверджується хранителем віри релігійного центру. Протокол вважається затвердженим хранителем віри релігійного центру, якщо він підписаний особою, яка обрана хранителем віри релігійного центру.